

την ταύτην κατάπτωσιν ὤθησεν αὐτὸν μόνη ἡ ἀπελπισία, ἐὰν δὲ συνῆναι ἡ Θεοδώρα εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῶν προτέρων σχέσεων, ἡ σωτηρία αὐτοῦ ἀπέβαινεν εὐχερής. Ἀλλ' ἡ Θεοδώρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ὄρωσα ἤδη μαρμαῖρον τὸ διάδημα, ἀποποιεῖται τὴν πρότασιν ταύτην καὶ καθίσταται οὕτως ὁ Ἐκρηβόλος ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ ἀσπονδότερος αὐτῆς καὶ τοῦ

Αὐτοκράτορος ἐχθρός. Συνεννοούμενος δὲ μετὰ τῶν κατὰ τοῦ Ἰουστινιανοῦ συνωμοτούντων

Πρασίνων, ἀναδείκνυται μετ' ὀλίγον Δήμαρχος τῆς φατρίας ταύτης καὶ τέλος αὐτὸς ὑποκινεῖ τὴν φοβερὰν στάσιν τοῦ Νίκα, ἀποτεφρώσασαν τὸ ἥμισυ Βυζαντιον. Ἐν τούτοις ἀποφασισθεῖσης τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ τότε καταστραφέντος ἀρχαίου ναοῦ τῆς ἀγ. Σοφίας, ἀνατίθεται τὸ περίπυστον τοῦτο ἔργον εἰς τὸν νεαρόν, ἀλλὰ δαιμόνιον ἀρχιτέκτονα Ἀνθέμιον. Ὁ νεανίας οὗτος, ὃν ἐτίμων οἱ Βασιλεῖς δι' ἐξαιρετικῆς εὐνοίας, ἀγαπᾷ τὴν μονογενῆ θυγατέρα τοῦ Βελισαρίου Ἰωαννίνα. Ἀλλὰ τὴν πολύφερνον ταύτην νύμφην ἐποφθαλμιᾷ καὶ ὁ πονηρὸς τῆς Αὐλῆς Ἐπαρχος

Καππαδόκης, ὅστις ἐπὶ τέλους ἀφαρπάζει αὐτὴν ἀπόντων τῶν γονέων, βοηθεῖται δὲ εἰς τοῦτο καὶ ὑπὸ τῆς Θεοδώρας, ἥτις, ὅπως σώσῃ τὸ Κράτος κατὰ τὴν στάσιν τοῦ Νίκα, παρέχει καίτοι ἀκουσα τὴν συγκατάθεσιν αὐτῆς. Ὁ Ἀνθέμιος πιστεύων εἰς τὴν ἀπιστίαν τῆς ἐρωμένης ἀποφασίζει φοβερὰν ἐκδίκησιν καὶ ἀνατινάζει το θαυμάσιον αὐτοῦ δημιουργήμα, τὸν Ναὸν τῆς ἀγίας Σοφίας, καθ' ἣν στιγμὴν ἐτελεῖτο ἐν αὐτῷ παρούσης πάσης τῆς αὐλῆς ὁ τοῦ Καππαδόκου μετὰ τῆς Ἰωαννίνας γάμος. Ἡ ἀτυχὴς νύμφη, καιρίως πληγείσα, θνήσκει, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐπείσε τὸν ἐρα-

στὴν περὶ τῆς ἀθωότητος αὐτῆς, ὁ δὲ Ἀνθέμιος δικάζεται ὑπὸ τῆς Συγκλήτου, καὶ διεξαγομένης τῆς δίκης ἀνακαλύπτει ἡ Θεοδώρα, ὅτι ὁ ὑπ' αὐτῆς κατακρημνισθεὶς οὕτω εἰς τὸ βράθυρον τῆς ἀπωλείας ἐστὶν ὁ ἴδιος καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἀπολεσθεὶς υἱός. Ἀπελπισ ὡς ἐκ τούτου ἡ Αὐτοκράτειρα ἀπειράται τὴν διάσωσιν τοῦ Ἀνθεμίου καὶ κατέρχεται εἰς τὴν

εἰρκτὴν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκεῖ οὗτος μετὰ σκηνην περιπαθεστάτην φονεύεται εἰς τοὺς πόδας τῆς μητρὸς, ἣν συγχωρεῖ καίτοι οὖσαν αἰτίαν τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ ὄνείδους του. Ἡ Θεοδώρα μετὰ τὴν φοβερὰν ταύτην σκηνὴν φθίνει ταχέως, αἰσθανομένη δὲ προσεχὲς τὸ τέλος αὐτῆς, καλεῖ ἐκ τῆς παρακειμένης Μονῆς ἱερέα, εἰς ὃν ἐξομολογεῖται ἅπαν αὐτῆς τὸ παρελθόν. Ἀλλ' ἀνέμεινεν αὐτὴν φοβερὰ ἐκπληξίς. Ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, ὁ παρασχὼν αὐτῇ τὴν ἄφεσιν, οὐδεὶς ἦν ἕτερος ἢ ὁ Ἐκρηβόλος, ὁ μετὰ τὴν στάσιν τοῦ Νίκα τὸ μοναχικὸν περιβλήθει ἐνδυμα.

Ἡ πλοκὴ τοῦ Κ^{ου} Πραγμαβῆ ὡς καὶ ἡ τοῦ Σαρδοῦ ἀφίσταται κατὰ πολλὰ τῆς ἱστορίας. Ἡ Θεοδώρα ἐν τῇ πραγματικότητι συ-

ΟΠΑΩΝ ΑΝΑΚΩΧΗ.

νήνωσε δια σκανδαλώδους βιαιοπραγίας τὴν θυγατέρα τοῦ Βελισαρίου Ἰωαννίνα μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἀνεψιοῦ Ἰωάννου· ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἡ σύνθεσις τοῦ Ἑλληνος συγγραφέως διακρίνεται ἐπὶ ἀρμονίᾳ καὶ συναφείᾳ, ὧν στερεῖται ὁλοσχερῶς ἡ τοῦ Γαλάτου. Ἡ Θεοδώρα τοῦ Κ^{ου} Πραγμαβῆ παρίσταται ἡμῖν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ὡς εὐγενὴς καὶ μεγαλεπήβολος Αὐτοκράτειρα. Τοσοῦτον δὲ μάλιστα προφυλάττει αὐτὴν ὁ ποιητὴς κατὰ παντὸς μώμου, ὥστε ἐκρήγνυται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἡ καταθραύουσα αὐτὴν καταιγὶς ἀνευ οὐδενὸς αὐτῆς σφάλματος. Καὶ τοῦτο δὲ ἴσως